

Sygn. akt: III AUa 296/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSA Iwona Szybka (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. w Łodzi

skargi **L. C. (1)** o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt: III AUa 320/12

w sprawie **L. C. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt: V U 1423/11;

oddala skargę.

Sygn. akt III AUa 296/13

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2013r. L. C. (2) złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24 stycznia 2012r., sygn. akt V U 1423/11 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 19 października 2012r., sygn. akt III AUa 320/12. Jako podstawę skargi wskazał art. 401¹ k.p.c. oraz przywołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. Wniósł o wznowienie w/w postępowań, uchylenie kończących je wyroków, ich zmianę i w konsekwencji wypłatę wstrzymanej od 1 października 2011r. emerytury. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Apelacyjny ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. przyznał L. C., poczynając od 1 lipca 2008r., emeryturę. Wpłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Decyzją z dnia 24 marca 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, poczynając od 1 marca 2009r., podjął wypłatę emerytury.

Decyzją z dnia 12 października 2011r. organ rentowy zawiesił ubezpieczonemu wypłatę emerytury, powołując się na fakt, że kontynuuje on zatrudnienie u pracodawcy, u którego był zatrudniony bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie o sygn. V U 1423/11 wyrokiem z 24 stycznia 2012r. oddalił odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji. W uzasadnieniu wskazał, że bezspornym jest, iż odwołujący w dacie nabycia prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu w Miejskim Zarządzie (...) w K. i nadal pracuje w tym miejscu. Ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy i finansach oraz niektórych innych ustaw dodano do ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Na mocy art. 28 ustawy nowelizującej zasadę tą stosuje się do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy poczynając od dnia 1 października 2011r. Ubezpieczony nabył prawo do emerytury przed nowelizacją, kontynuuje zatrudnienie u pracodawcy, u którego pracował przed emeryturą, nie rozwiązał tego stosunku pracy, zatem na mocy art. 103a ustawy emerytalnej w zw. z art. 28 ustawy nowelizującej jego świadczenie poczynając od 1 października 2011r. podlega zawieszeniu. Konkludując Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję ZUS za prawidłową.

Ubezpieczony od powyższego wyroku Sądu Okręgowego złożył apelację, w której wskazał na sprzeczność z Konstytucją RP zastosowanych wobec niego przepisów prawa. Wniósł o zmianę i uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z 19 października 2012r. w sprawie o sygn. akt III AUa 320/12 oddalił apelację.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie o sygn. K 2/12 Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ów został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 2012r. pod poz. 1285 w dniu 22 listopada 2012r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga jest niezasadna.

Jako podstawę skargi L. C. (3) wskazał art. 401¹ k.p.c. i podniósł, że na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. przepisy prawa w oparciu, o które wydano zaskarżone wyroki: Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego, zostały uznane za niezgodne z Konstytucją. Zgodnie z w/w przepisem można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Na mocy w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał uznał, iż rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. spowodowało, iż osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r., zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego. Aby nadal po 1 października 2011r. pobierać emeryturę musiały bowiem rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym

pracodawcą. Tymczasem, gdyby w momencie przechodzenia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne, to być może ich decyzja byłaby inna, tzn. nie składałyby wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowałyby zatrudnienie, bowiem korzystniejsze byłoby dla nich osiągnięcie dochodu ze stosunku pracy niż pobieranie niższej emerytury. Trybunał uznał, że treść ryzyka emerytalnego, w określeniu którego ustawodawca ma swobodę, nie powinna być zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury, a takie działanie stoi w sprzeczności z zasadą ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Zatem w sytuacji tych ubezpieczonych, którzy uzyskali świadczenie w reżimie prawnym, w którym nie było możliwości jego pobierania bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, nie można twierdzić, że zostali oni zaskoczeni wprowadzoną w art. 103a regulacją, na co zwracał uwagę Trybunał oceniając wpływ nowego przepisu na sytuację osób, które gdy nabywały prawo do emerytury warunku rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy spełnić nie musiały. Tym samym nie mogą oni skutecznie powoływać się na skutki tegoż wyroku. L. C. (2) prawo do emerytury nabył od dnia 1 lipca 2008r. (decyzja k. 105-106 akt rentowych) Obowiązywał wówczas art. 103 ust. 2a, powtarzający treść obecnego art. 103a, a więc przewidujący, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego i dlatego też wypłata świadczenia została zawieszona, o czym poinformowano ubezpieczonego w samej decyzji. Następnie decyzją z 24 marca 2009r. podjęto wypłatę świadczenia (k. 139 – 140 akt rentowych), bowiem art. 103 ust. 2a został uchylony a ubezpieczony osiągnął wiek 65 lat, co eliminowało konieczność zawieszenia emerytury na podstawie art. 104 ustawy (art. 103 ust. 2). Widoczne jest więc, że L. C. (2) prawo do emerytury uzyskał w reżimie prawnym, który wymagał dla realizacji - wypłaty świadczenia, rozwiązania stosunku pracy, a więc w świetle przedstawionych wyżej rozważań wyrok Trybunału Konstytucyjnego go nie dotyczy, a przepisy nakazujące zawieszenie wypłaty świadczenia w związku z kontynuacją zatrudnienia, mają wobec niego zastosowanie.

Wobec powyższego w stosunku do ubezpieczonego nie została spełniona przesłanka, o której mowa w art. 401¹ k.p.c., uzasadniająca wznowienie postępowania, tym samym konieczne stało się oddalenie skargi na podstawie art. 385 k.p.c.